

ШІСТДЕСЯТИРІЧНА СУЧАСНА ШКОЛА

Нещодавно
черговим

ОСВІТА

пунктом призначення журналістської робочої мандрівки стало село Тиховиж і дивовижна тамтешня школа. Чому дивовижна? Хоча б тому, що побудована у далекому 1957 році. Тому, що, попри невеликий розмір села, початкову школу відвідують 19 учнів. І це – тільки три класи. Тому, що організовують тут навчальний процес педагоги, що не можуть не вражати своєю енергійністю та небайдужістю. Початкова школа в Тиховижі є філією Перекальської ЗОШ I-II ст. Стан приміщення: школа, безперечно, має немолодий вік, але всередині будівлі це зовсім не відчутно. Натяжна стеля плюс нові шпалери, дерев'яні панелі – в кожній класній кімнаті. Колектив доклав чималих зусиль, щоб добитися такого результату. Шукали спонсорів, залучали небайдужих людей. Клеїли, ремонтували, фарбували самі. Трьокласники на питання, як їм у новому класі, хором відповіли: «Класно. Ми вчимося тут із задоволенням».

Перед дверима класної кімнати першокласників чути дзвінкий спів. Діти співають про калину. З цікавістю зазираю до найменших. Впроваджує тут програму Нової української школи Лідія Михайлівна Хвалько. Запитую, чи вдається без проблем впроваджувати реформу та яка головна відмінність між новою

річним стажем і мені незвична нова програма. Але адаптуюсь, йду в крок із новаціями. Щоправда, особисто вважаю, що дітям дещо не вистачає дисципліни. Їм важко переключати увагу із гри на навчання та сприйняття інформації, тяжко зосередитись. Хоч головна зараз наша проблема – дуже потрібні книжки.

Крокую далі, у наступний клас. Тут сіє розумне, добре, вічне Раїса Нестерівна Шарко. Зізнається, що нерідко доводиться стикатися з негараздами. Одвічною для них усіх проблемою є недостатність місця. Щоб вмістити два класи, нещодавно вони переділили одну кімнату, таким чином, зробивши дві.

ділити на групи дітей, щоб вони мали змогу окремо підтягнути новий для них предмет.

Однією з найболючіших тем для педагогів школи є відсутність садочка або, хоча б, групи короткотривалого перебування в населеному пункті. Вчитель, коли набирає перший клас, стикається з купою проблем: від елементарної адаптації дітей до соціального середовища, до невміння дітьми правильно тримати ручку. Щоб досягти відповідного рівня розвитку, проходить багато часу. Цьогоріч п'ятирічок в селі семеро. На фоні відсутності дошкільної освіти в селі, вчителі з Тиховижа вирішили, що з нового року, на громадських засадах, один раз на

головна відмінність між новою методикою та старою.

- Ми стараємося, – говорить Лідія Михайлівна. - Виходимо зі свого положення і робимо все, що від нас залежить, згідно вимог. Велика проблема, що досі нема підручників. Ми, фактично, вчимося лише по зошитах та дидактичних матеріалах. Іграшок катастрофічно не вистачає. Все, що маємо, принесли або придбали батьки. Всі роздаткові матеріали я купувала сама. Нам виділили лише конструктор «Лего». Щодо Нової української школи скажу: я педагог із сорока-

чином, зробивши дві.

- Ще проблема є в наших старших дітей з вивченням іноземної мови, – розповідає Раїса Нестерівна. – На сьогоднішній день близько 60 дітей ходять в Кухітсько-Вільську школу. Це – чимало. В нас іноземна мова німецька, а в Кухітсько-Вільській – англійська. І тут вже виникають труднощі. Після четвертого класу наші учні в новій школі змушені основну мову вивчати англійську і якнайшвидше досягти відповідного рівня в знаннях. При тому, що вони жодної букви англійської не знають. Добре було б роз-

тромадських засадах, один раз на тиждень збиратимуть майбутніх першокласників і проводитимуть з ними заняття.

Галина Сергіївна Поляк, вчитель третього класу, каже:

- Нашим дітям дуже не вистачає дошкільного навчального закладу. Знаєте, був такий період, що в нас було і 19 дітей в одному класі. Кілька років тому народжуваність знизилась. Але ми вже бачимо, що статистика знову іде на покращення. Багато молодих сімей будуються і лишаються жити в селі.

Захоплююсь завзятістю вчителів. Для них нема невирішуваних проблем. Як-що в школі нема дров – запрягли коника і поїхали привезли. Треба фарбувати – фарбують. Треба допомогти одне одному – допомагають. Впроваджують, навчають, переймаються. Недарма у Тиховижі кажуть: «В нас вчителі такі, що не ай-яй-яй, а такі, що ух!».

Підготувала Ірина УЛІТКО

Полісся. - № 40/11 жовтня 2018 р./